

øvrigt kunde have ved at gennemføre en saa vidtgaaende og i sine Følger, naar alt kommer til alt, saa vanskelig beregnelig Foranstaltning som den foreslaaede, sat som Betingelse for at gaa med dertil, at den faste Lovordning, der nu midlertidig opgives, dog i alt Fald erstattes med nogen Myndighed og Indseende fra Rigsdagens Side med Hensyn til, hvorledes den administrativt udøves. Det, der her er Spørgsmaal om at give fra os, er ikke en administrativ Myndighed som enhver anden, det er en Lovgivningen tilhørende Myndighed af den allervigtigste Art og en, som vi ikke kan give fra os, uden at der bliver nogen Garanti tilbage for, at Rigsdagen kan gøre sin Villie gældende paa virkningsfuld Maade.

Det har været os meget magtpaaliggende at komme til Forstaaelse med den højtærede Minister om denne Sag, fordi vi føler, at det paa Grund af dens særlig kildne Natur — idet de Forhold, her er Tale om, griber saa stærkt ind i hverandre mellem de skandinaviske Lande indbyrdes, hvorfor det er svært at drøfte dem — vilde være heldigt, at man ved en Lovgivningsforanstaltning kunde komme til en enstemmig Vedtagelse saa godt som uden Debat. Vi har i høj Grad ønsket, at dette kunde blive Tilfældet, og vi har tilbudt den højtærede Minister to Veje, ad hvilke der efter vor Mening kunde gaas, den ene, at Rigsdagen vælger en Delegation, i hvilken de forskellige Partier skulde være repræsenterede, der sammen med Nationalbankens Direktion og den højtærede Minister under de Former og paa den Maade, man nærmere kunde enes om, skulde udøve den, naar den fri Møntningsret ophæves, saa vigtige Myndighed at fastsætte Guldprisen, den anden — og den har den højtærede Minister selv peget paa, om end ikke i den Udstrækning, vi kunde ønske —, at Ministeren kom til Tingenes Finansudvalg og forhandlede med disse, naar der skulde foretages Ændringer i Guldprisen. Denne Vej frembyder naturligvis praktiske Vanskeligheder, som den første Vej ikke vil have, men vi kunde, som sagt, ogsaa meget vel slaa ind paa den, men dog kun, naar den Myndighed, der blev tillagt Folketingets og Landstingets Finansudvalg, blev ikke blot en raadgivende, men en besluttende. Vi kan ikke bytte den faste Lovordning bort mod en blot Tilladelse til at forhandle disse Spørgsmaal med Handelsministeren og at give ham Raad, vi maa, naar vi skal være med

i disse Forhold, have en besluttende Myndighed.

Jeg er, som sagt, ikke blind for de praktiske Vanskeligheder, den sidst omtalte Ordning kan have, og derfor vilde jeg foretrække Ordningen med en Delegation, hvorved Sagen efter min Mening meget let lod sig ordne. En saadan Delegation findes i Sverige allerede ifølge selve Riksbankens Grundlov. Det er Riksbankens Styrelse, som har den væsentlige Myndighed, men Riksbankens Styrelse er, saa vidt jeg erindrer, sammensat af en af Kongen udnævnt Formand og 6 af Rigsdagen valgte Riksbankfuldmægtige. Det er derfor ikke saa mærkeligt, at man i Sverige har kunnet afgive en saadan Myndighed til Riksbanken, thi der har man Rigsdagen repræsenteret direkte i selve Riksbankens Styrelse. Her maatte det gøres paa en anden Maade, men det lod sig særdeles vel gøre, og det vilde være en lettere haandterlig Ordning, end hvis Ministeren skulde indhente et Samtykke fra Tingenes Finansudvalg, om end denne sidstnævnte Ordning heller ikke vilde være saa svær og ufremkommelig, som det umiddelbart synes, thi naturligvis vilde det kun være, naar der forelaa Spørgsmaal om at træffe Beslutning om Prisforandringer af mere indgribende og mere principiel Natur, at der vilde blive Tale om for Tingenes Finansudvalg at sige et Nej eller kræve en Forandring. Naar den besluttende Myndighed i øvrigt stod fast, vilde det meget let ordnes mellem Ministeren og Finansudvalgene saaledes, at der blev givet en vis Bemyndigelse til at foretage smaa Forandringer, saaledes som den Slags Ting let lader sig ordne mellem Folk, der er vante til at have med offentlige Anliggender at gøre, naar det er Spørgsmaal af almindelig økonomisk eller national Interesse og ikke Partipolitik, det drejer sig om.

Vi kunde altsaa meget vel gaa begge disse Veje, men det er ikke lykkedes at opnaa nogen Overenskomst med den højtærede Minister derom, og da vi derfor ikke har kunnet enes om de Forudsætninger, hvorunder dette Lovforslag maatte kunne vedtages, om, hvad der skulde staa i den kongelige Resolution, og om, hvorledes hele Fremgangsmaaden skulde være, maa jeg tilraade mine ærede Meningsfæller at undlade at stemme ved Sagens Afgørelse. Stemme imod vil vi ikke, da vi erkender, at Foranstaltningen i det hele og store er begrundet i de særlige Forhold, der paaberaabes. Men vi har maattet